

နတ်သမီး

ရင်ဘတ်အဘိဓမ္မာ

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

"ဆက်ပိုင် ဆေးရုံတင်ထားရတယ်"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဆိပ်သောက်တာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာ"

"ဘာ"

"ဝင့်ထည်ထည်ဆိုတဲ့ မိန်းမက လူပုံအလယ်မှာ ပါးရိုက်လိုက်လို့ ရှက်ပြီး သေကြောင်းကြိတာကွ၊ မိဘတွေလည်း သူတို့ အသိုက်အဝန်းမှာ ဂုဏ်သိက္ခာကျ အရှက်ရ ၊ ကံကောင်းလို့ သာ အသက်မသေတယ်။ ဆေးရုံကို လူနာလာမေးတဲ့ သူတွေကိုတောင် မျက်နှာမပြဝံ့ဘူး။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုထပ်မလုပ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား"

"တောက်"

ဆက်ပိုင်နှင့် ဆက်ပိုင် မိဘတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ၊ ဝင့်ထည်ထည်ဆိုသော မိန်းမရဲ့ မထီတရီ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး အံ့ကြိတ်တောက်ခေါက်မိလိုက်၏။

ဒီမိန်းကလေးကို သူ့အစကတည်းက ကြည့်မရခဲ့တာ။ ဝင့်ထည်ထည်ဆိုတာ ဆက်ပိုင်တို့ ကျောင်းမှာ ယောက်ျားတွေကို ဘယ်လိုအတန်းအစားကဖြစ်ဖြစ် မတူမတန် အဖက်လုပ်မဆက်ဆံတတ်တာ

နာမည်ကြီးလွန်း၏။

ကိုယ်ပိုင်ကားကိုစီး ကျောင်းတက်နိုင်သလို အဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှ လွဲ၍ တခြားအပေါင်းအသင်း ဘော်ဒါလည်း မရှိပေ။

မိဘတွေက အစိုးရဝန်ထမ်း အကြီးစားတွေ။ ပညာတတ်အရှိန်အဝါများ ဖြင့် မျိုးရိုးဂုဏ်လည်း ကြီးမားကြ၏။

သူ့ဆေးကျောင်းဘက်ကိုရောက် လာပြီး ပြောနေကြတာမျိုး ရှိသလို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အပြင်မှာ ဆုံပြီး အတင်းသဘောမျိုး ပြောဖြစ်ကြတာတွေလည်း ရှိသည် ။

ဆက်ပိုင်လွင်လို လူမျိုးအတွက် ရွှေမရှား၊ ငွေမရှား၊ မိန်းမမရှားနေနိုင်ပါလျက် ဝင့်ထည်ထည်လို မာနကြီးကြီး မိန်းကလေးကို သည်းသည်းလှုပ် တမ်းတမ်းစွဲနေတာ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသည် ။

"ယောက်ျားတွေက ပေါပေါသီသီရနေရရင် အထင်မကြီးဘူး။ ခက်ခဲတာကို လုံ့လဝီရိယစိုက်ပြီး ကြိုးစားရမှ မက်မောတာ။ ဝင့်ထည်ထည်က ယင်ဖိုတောင် အသန်းခံဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲ့လို မိန်းကလေးမျိုးကို ကိုယ်သာ အပိုင်ရလိုက်ရင် အာခံတွင်းထဲ ငုံထားလိုက်မှာ ။ မရရအောင် ငါကြိုးစားပြမယ်"

ကြိုးဝါးမှုတွေဖြင့် ဆက်ပိုင်လွင် တော်တော်လေး ဝီရိယကောင်းခဲ့သည် ။ နေ့နေ့ညည ဒီမိန်းကလေးအကြောင်း။ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် သိပ်အာရုံမရောက်တော့ဘဲ ကိုယ်နဲ့ လည်း သိပ်မဆုံဖြစ်တော့ဘဲ ဝင့်ထည်ထည်အတွက်ပဲ အချိန်တွေ ဖြုန်းတီးနေခဲ့သည် ဟု ဆိုသည် ။

"အခြေအနေကတော့ ကောင်းလာပါပြီ။ မေးထူးခေါ်ပြောအဆင့်ကို ကျော် လာပြီပြောရမှာ ပေါ့။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သိခွင့်ရတယ်။ သူ့အိမ်လိ

ပ်စာလည်း သိရပြီ။ ကန်တင်းမှာ ဆိုရင် တစ်စားပွဲတည်း ဝင်ထိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးတယ်။ အပြင်မှာ တွေ့ရင် ခရီးသွားဟန်လွှဲ နှုတ်ဆက်တယ် ။ အပြီးတွေက တွန့်တိုတုန်းဆိုပေမယ့် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတော့တာက မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိလာတဲ့ သဘောပဲ"

ထိုအခြေအနေလေးကိုတောင် ဆက်ပိုင်လွင် လူန္ဒြေမရ ပျော်နေခဲ့သည် ။ သတင်းအတိုအထွာကိုတောင် အောင်မင်းက စုစည်းယူလာတတ်ပြီး သူကတော့ ဆေးကျောင်းစာမေးပွဲအတွက် ဆက်ပိုင်လွင်တို့ ကျောင်းဘက်ကို ခြေဦးတောင် မလှည့်ဖြစ်ပေ။ အဲဒီနေ့ ၁၈ မှာ ကျောင်းပိတ်လို့ နယ်ကို ပြန်ဖြစ်ပြီး အဖေကျန်းမာရေးကြောင့် ကျောင်းဖွင့်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည် ။

ခုတော့ ကြားရသည့် သတင်းက ရင်တွေတောင် ဗလောင်ဆူသွားစေ၏။

တကယ်တော့ ဆက်ပိုင်မိဘတွေက ကိုယ့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ ဦးမင်းလွင်နှင့် ဒေါ်သီတာလှိုင်တို့ က ပညာရေး ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခု ထူထောင်ပြီး ဆေးကျောင်းမတက်နိုင်သည့် သူတွေအတွက် အထောက်အပံ့ ပရဟိတကုသိုလ် လုပ်သည့် သူတွေ။

ဖောင်တင်ပြီး ချို့တဲ့ ကြောင်း ထောက်ခံစာတွေနှင့် အကူအညီတောင်းခဲ့ရင်တောင် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရဖို့ သေချာမှာ မဟုတ်။

"အဲဒီသူဌေးတွေဆီမှာ အဖေ ဆယ်နှစ်လောက် ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖူးတယ်။ ကျန်းမာရေးကြောင့် အလုပ်ထွက်လိုက်တာ သူတို့ သိတယ်။ သားက ဆေးမှတ်မှီတာ အဖေ အကူအညီတောင်းကြည့်ပေးမယ် သား။ သူတို့ က စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းကြပါတယ်။ ငါ့သားလေး ရမှာ ပါ"

ကျောက်ကပ်ရောဂါသည် အဖေက ရန်ကုန်ကို ရောက်အောင်

သွားပြီး အကူအညီတောင်းပေးခဲ့သည်။ သိပ်ပြီးခက်ခက်ခဲခဲ မပြောခဲ့ရဘူးဟု အဖေ ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာ၏။

"သားကို ခေါ်ခဲ့ပါလို့ မှာ လိုက်တယ်။ ကျောင်းနဲ့ အနီးဆုံး ဘော်ဒါဆောင် ငှားပေးမယ်။ စားစရိတ်လည်း ထောက်ပံ့မယ်။ ပညာရေးအတွက်လည်း လိုလေသေးမရှိစေရဘူးတဲ့ ။ အဖေ့ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း လိုလေသေးမရှိစေရဘူးတဲ့ ။ အဖေ့ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း ဆေးဖိုးဝါးခပေးလိုက်သေးတယ်။ တကယ့်ကို ကျေးဇူးကြီးမားပါပေတယ် သား ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို မပြစ်မှားမိအောင် မစော်ကားမိအောင် ဂရုစိုက်ကြိုးစားရမယ်နော်"

ထိုအချိန်က ကျေးဇူးတင်လွန်းစွာဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ခေါင်းအခါခါညိတ်၍ ကတိပေးခဲ့သည် ။ ဆေးကျောင်းတစ်နှစ်ရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်က မနည်းဘူး မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်လို ချို့တဲ့ သူတွေအတွက် အဲ့လို ပရဟိတဖောင်ဒေးရှင်းတွေသာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ ရိုးရိုးသာမန်ဘွဲ့လက်မှတ် အောင်လက်မှတ်တစ်ခုခု ရဖို့ တောင် မလွယ်လှပေ။

အခုတော့ သူ့ပညာရေးအတွက် ဆုံးခန်းတိုင်သည် အထိ တာဝန်ယူထားသလို အဖေ့ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ပေးထားကြသည် ။

ဒီလောက် ကျေးဇူးကြီးမားသော မိသားစုရဲ့ အပူမီးတွေ သူ့ကို ကူးစက်စေတာ အထူးအဆန်း ဟုတ်ပါ့မလား။ ထပ်တူထပ်မျှ နာကျင်ခံစားရစေသည် ။

"အောင်မင်း ငါအခု ဆက်ပိုင်ကို လိုက်တွေ့လို့ ဖြစ်မလား"

"ဆေးသွင်းထားတယ်။ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပြီးမှ နည်းနည်းသက်သာလာမှာ တဲ့ ။ အခုတောင် ဆက်ပိုင်မိဘတွေက မင်းကို ကားဂိတ်သွားကြိုပြီး သူတို့ အိမ်ခေါ်လာခဲ့ဆိုလို့ မင်းကိုလာခေါ်တာ"

"ဟင် အခုလား"

"အေး ဟုတ်တယ်။ နောက်မှ ဆက်ပိုင်ကို လာတွေ့လိုက်ပေါ့ကွာ။ ဆေးရုံမှာ ငါရှိနေမှာ ပဲ။ ဒီကောင် သတိရလာရင် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခု ထပ်လုပ်မှာ စိုးလို့ ငါအချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်ပေးနေတာ။ ဆရာဝန်တွေ နပ်စပ်တွေရှိပေမယ့် သူ့မိဘတွေက စိတ်မချလို့ တဲ့ ကွာ။ ငါ့ကို အကူအညီတောင်းထားတာ။ ငါကလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို စိတ်ပူတာပဲ။ ငါတို့ အပေါ် ဒီကောင် ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်"

"သိပါတယ်။ သူ့မိဘတွေ အထောက်အပံ့နဲ့ ကျောင်းတက်ရတဲ့ ကောင်ဆိုပြီး ငါ့အပေါ် မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ သူက ဆေးမှတ်မမှီလို့ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်မရပေမယ့် ငါ့ကျောင်းကို ရောက် လာပြီး အမြဲတမ်း အားပေးတယ်။ အားရှိအောင်ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ရင်းနှီးပေးတယ်။ ဆက်ပိုင်တို့ တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေက ဆပ်မကုန်အောင် များ လွန်းပါတယ်"

"အေးကွာ ဒီလို စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းတဲ့ မိသားစုမှ ဒီလိုစိတ်ဒုက္ခများ အောင် လုပ်ရက်တယ်။ ဒီလောက် မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ငါ့လိုကောင်ကို အဲ့လိုလုပ်ကြည့်ပါလား။ ကားတင်ခိုးပြေးပြီး ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တယ်"

အောင်မင်း ကြိုးဝါးမှုကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။ အောင်မင်းကလည်း ဆက်ပိုင်ဘက်က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လွန်း၍ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ပြော

ထွက်နေတာနေမှာ ။

ကိုယ်ကရော။ကိုယ်လည်း ဒီလိုပါပဲ။

နှစ်ခါသုံးခါလောက် အဝေးက လှမ်းမြင်ဖူးသော ဝင့်ထည်ထည်ဆိုသည့် မိန်းမကို အခုနေသာ အနားမှာ ရှိနေလျှင် စိတ်လိုက်မာန်ပါတစ်ခုခု လုပ်ပစ်မိမှာ အမှန်ပင်။

ယောက်ျားထုဘက်က ရပ်တည်ချင်သည့် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆက်ပိုင်ဘက်က တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ချင်တာ ဖြစ်ဖြစ် ထိုမိန်းမကို အနာတရကြီးကြီးမားမား ပေးချင်သည့် ဆန္ဒများ ဖြင့်သာ....။

*****

အခန်း (၂)

နန်းတော်ကြီးတမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်လာတိုင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သေးငယ်ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခံစားရမြဲပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်များက ဘယ်တော့မှ သူ့ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံ။

အမြဲ ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာဖြင့် အားပေးမှုတွေသာ ရှိစမြဲသာ။

"ရောက် လာပြီလား ဝသုန်။ လာ ထိုင် သား"

ဒေါ်သီတာလွင်က ကျွန်ဆက်တီခုံကြီးမှာ နေရာပေးသည် ။ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် အချိန်မှာ ပဲ အိမ်အကူမိန်းကလေးက ကော်ဖီပန်းကန်လေး လာချပြီး ဖြစ်၏။

"အန်ကယ်ရော အန်တီ"

"ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ပစ်ထားလို့ မရတော့လို့ သွားရတယ်လေ၊ ညနေအပြန်တော့ သားဆီဝင်ဦးမှာ ပေါ့။ မင်း အန်ကယ်က စိတ်တော်တော် ထိခိုက်နေတာ"

"အန်တီရော ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့ လား။ အရမ်းကို ပိန်ကျသွားတယ်"

"ပုံလဲမသွားအောင် အားတင်းထားရတာပေါ့။ စိတ်သာလျှော့လိုက်ရ

င် သားတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင်တောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။
ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ထည်ထည်ဝါဝါ နေလာခဲ့တာ မိန်းမတစ်ယောက် ပါးရို
က်ခံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်က ဘယ်လောက်တောင် ရှက်စရာကောင်းလိုက်
သလဲ။ ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ အန်တီတို့ လောက်တောင် ပြည့်စုံချမ်းသာ
တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပညာတတ်ဝန်ထမ်းမျိုးရိုးဆိုတဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုပဲ ရှိတာပါ
။ ဒီလို မိန်းကလေးကိုများ တမ်းတမ်းစွဲပြီး အောက်ကျခံရတယ်လို့ အန်
တီတော့တွေးလေ သားအတွက် ရင်နာလေပဲ"

မချီမဆုံခံစားနေရသည် ဆိုတာ မျက်ရည်ဝဲ အံ့ကြိတ်ပြောနေတာမို့
မယုံနိုင်စရာမရှိပါ။ ဆက်ပိုင်လွင်ဆိုတာ တစ်ဦးတည်းသော သားမို့ ငဲ့
ထားမတတ် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ချစ်ကြတာကို သူသိသည် ။

"ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်ပြီးရော
အန်တီရယ်"

"မင်းလည်း မင်းအဖေကျန်းမာရေးကြောင့် ပြန်မလာနိုင်တာမဟုတ်
လား။ လူမမာကိုပစ်ပြီး လာခဲ့လို့ မစာမနာ မခေါ်ရက်ပါဘူးကွယ်။ အခု
ရော မင်းအဖေ သက်သာရဲ့ လား"

"ဆေးသောက်နေရင်းက ဆေးမတိုးတော့ဘူး ထင်ပါတယ် အန်တီ။
တရှောင်ရှောင် မိုးတိုးမတ်တပ်ကနေ အိပ်ရာထဲလဲနေတော့ အမေရော
ညီမလေးရော စိတ်ဆင်းရဲနေကြတယ်"

"ဒီရောဂါမျိုးက ကျောက်ကပ်အစားထိုးနိုင်မှ အသက်ရှည်နေရမှာ ။
ဒီအတိုင်းကတော့ ရောဂါပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မ
င်း ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ အထိ နေရမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောတာ"

"အဲဒါကို တွေးလိုက်ရင် ကျွန်တော် ပညာဆက်သင်ချင်စိတ်တောင်
မရှိတော့ပါဘူး အန်တီ။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်မဖြစ်ခင် အဖေ သေသွားရ

င် ပညာတတ်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ချင်တဲ့ အဖေဆန္ဒတွေ မြင်ခွင့်မရလို့ အဖေ ဘယ်သိနိုင်ပါတော့မလဲ။ ကျွန်တော် တကယ်လို့ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်လည်း ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး အန်တီ"

"ဒါဆို မင်းအဖေကို ကျောက်ကပ်အစားထိုးဖို့ အန်တီတို့ တာဝန်ယူပေးမယ်"

"ဗျာ"

"မြန်မာပြည်မှာ ကုမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး သိန်းခြောက်ဆယ်ခုနစ်ဆယ်အောက် လျော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ နိုင်ငံခြားသွားကုရင်တော့ သိန်းနှစ်ရာသုံးရာပေါ့"

"အန် အန်တီ အဲ့လောက်ငွေတွေ"

"အပေးအယူတစ်ခုသာ မင်းလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီထက်မကလည်း အန်တီ အကုန်အကျခံနိုင်တယ်"

ဒေါ်သီတာလှိုင်ရဲ့ တိကျပြတ်သားသော စကားကြောင့် သူ အံ့သြဖို့ ပင် သတိမရပါ။ ဘယ်လိုအပေးအယူကြောင့် ဒီလောက် ရက်ရောတာလဲ ဟူသော သူ့ရင်ထဲက မေးခွန်းကို ဒေါ်သီတာလှိုင် ကြိုသိနေဟန်တူသည် ။ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်မာခဲ့သွားပြီး...

"တင်ထားတဲ့ အကြွေးတွေအတွက် ကျေးဇူးဆပ်ပါလို့ အန်တီ မတောင်းဆိုရက်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် အပေးအယူသဘောနဲ့ အန်တီ ထပ်ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတာ ၊ အရင်က အသက်တစ်ချောင်းဆိုရင် အသက်တစ်ချောင်းပြန်ပြီး လျော်ကြေးတောင်းကြတယ်။ အန်တီကတော့ သားကို ပါးရိုက်လိုက်တဲ့ ဝင့်ထည်ထည်ဆီက ပါးတစ်ဖက် လျော်ကြေးပြန်လိုချင်တယ်"

"ဗျာ အန်တီ"

"သားကိုယ်စား ဝင့်ထည်ထည်ကို မင်း ပါးပြန်ရိုက်ပေးရမယ်"

"အန်တီ ဟို အဲ့ဒါက"

"မင်း မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား"

"ဆက်ပိုင် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ အန်တီတို့ မိသားစုနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ကျွန်တော် နာကျင်ရပါတယ်။ ခံစားရပါတယ် အန်တီ။ သူ့ကိုတစ်ခုခု နာကျင်အောင်လည်း ပြန်လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပါးပြန်ရိုက်ဖို့ ဆိုတာက"

"ဆင်ခြေပေးတဲ့ ပါးစပ်က ထမင်းငတ်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်နာရီ ရွေးလုပ်နေတဲ့ လူက အရည်အချင်း အစွမ်းအစမရှိလို့ ဘဲ၊ မင်းကို အန်တီ တောင်းဆိုတာ နည်းနည်းရိုးစင်းသွားသလား မသိဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း အနိုင်ကျင့် ပါးရိုက်ခွင့်မရှိဘူး။ ဥပဒေအရ အားနဲ့သူကို နှိပ်စက်လို့ မရဘူးဆိုတာ အန်တီသိပါတယ်။ ပုဒ်မတွေ တပ်ပြီး မင်းအရေးယူခံရမယ် ဆိုတာ အန်တီ နားလည်တာပေါ့"

ဒါဆို ဘာလို့ ခိုင်းတာလဲဟု စောဒက တက်လို့ မဖြစ်ပေ။ သူပဲ လူညံတစ်ယောက်ဖြစ်ဦးမှာ ။

မေးခွန်းတွေထက် ဒေါ်သီတာလှိုင်မှာ အစီအစဉ်တွေ စနစ်တကျရှိထားပြီး ဟန်တူသည် ။ သူ့ရှေ့ကို ကော်ဖီခွက်ထိုးပေးပြီး

"မင်း ဝင့်ထည်ထည်အနားကို ရောက်အောင်ချည်းကပ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား"

"ဗျာ"

"သူနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင်လုပ်ပါ။ နောက်တစ်ဆင့် ချစ်သူ ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ ပြီးရင် မင်းကို စွဲလမ်းအောင် ကြိုးစားပါ။ နောက်မှ သူ့ရဲ့ မာနတွေကိုတစ်စစီခြွေရင်း ပါးရိုက်ပြီး အဆုံးသတ်နိုင်ရင် အန်တီကျေနပ်ပြီ"

သူဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။ ဆက်ပိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝင့်ထည်ထည်အပေါ် သူ့ရင်ထဲမှာ လည်း အာဃာတတွေ ရှိနေပေမယ့် ဒီလို တုံ့ပြန်သင့်သလားဆိုတာ မသေချာပါ။

"အန်တီဆန္ဒကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ မင်းမှာ ယုံကြည်ချက်မရှိဘူးလား ဝသုန်"

"မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာက"

"ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရရင်တောင် သားဆက်ပိုင်ကို ထပ်ဆုံးရှုံး ရမလား မသိနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ နောက်ထပ် ဒီလိုပုံစံတူလုပ်လိမ့်ဦးမယ်လို့ အန်တီ ထင်နေတယ်။ မိဘ အသိုက်အဝန်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ကျဆင်းအောင်လုပ်မိတယ်ဆိုပြီး အရှက်လည်း ရ၊ နောင်တတွေလည်း ရနဲ့ သူ့ကို မြန်မာပြည်မှာ ထားလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဒါဆို"

"နိုင်ငံခြားက ကုမ္ပဏီမှာ ရုံးထိုင်နေတဲ့ သူ့အဖေဆီကို ပို့ထားရမှာပေါ့။ ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ သူ့အဖေနဲ့ တစ်ခါတည်း ထည့်လွှတ်မှာ ။ သူ့သားသတင်းကြောင့် အရေးတကြီး ပြန်လာတဲ့ သူ့အဖေလည်း သားအတွက် တော်တော်လေးစိတ်ထိခိုက်နေတာ။ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတယ်"

"အဲဒါလည်းကောင်းပါတယ်။ ပညာရေးတော့ တစ်ပိုင်းတစ်စ

ဖြစ်သွားမှာပဲ"

"အဲဒါက ဟိုမှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ပညာတွေ ဆက်သင်လို့ ရပါတယ်။ အန်တီစိတ်ပူတာက ဟိုမှာ နေရင်း ဒီက စိတ်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု ထပ်ဖြစ်မှာပဲ"

"ဆက်ပိုင် ဒီလောက်ထိတော့ စိတ်ပျော့မှာ မဟုတ်ပါဘူ ကြားရင်မေ့သွားနိုင်မယ့် အကြောင်းအရာပဲ ဥစ္စာ"

"အချစ်ကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အရှက်တရားနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကတော့ သေရာပါ ဒဏ်ရာပဲလေ ။ အဲဒီအတွက် ဝင့်ထည်ထည်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အန်တီ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ လက်စားချေခွင့်မရရင်လည်း အန်တီ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ မင်းရော သားဆက်ပိုင်အတွက်"

"ကျွန်တော် ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ့မယ် အန်တီ"

"ကတိပေးလွှတ်တာ ဆိုရင်တော့ "

"ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ။ ဖေ့ဖေ့ကျန်းမာရေးနဲ့ ကျွန်တော့် ပညာရေးကို အန်တီတို့ ထောက်ပံ့ထားတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မထိမဲ့မြင် စော်ကားတဲ့ အပြစ်ဒဏ် ဝင့်ထည်ထည်ကို ပြန်ခံစားစေချင်လို့ "

ဒေါ်သီတာလှိုင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည် ။ သားအတွက် လက်တုံ့ပြန်ခွင့်ရလို့ ပါ။

ဒီအတိုင်း အရှုံးပေး အလျှော့ပေးလိုက်ရအောင် မိမိတို့ က သာမန်လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် ထည်ဝါစွာ နေလာကြသူတွေမို့ အစော်ကားခံ လူတန်းစား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိအောင်.....။

*****

အခန်း (၃)

"ဘာ မင်းကတိပေးလိုက်တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆက်ပိုင်းကို ပြောပြဦးမှာ လား"

"သူ့အမေက အသိမပေးပါနဲ့ လို့ မှာ လိုက်တယ်။ ဝေဒနာကို ဆွပေးသလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ။ ဟိုမှာ စိတ်ပျော်အောင် ထားမယ်။ ဒီကအကြောင်းတွေ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားခိုင်းမယ်တဲ့ "

"တောက် အရမ်းကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ငါတို့ အနားမှာ မရှိတော့တာ နစ်နာဆုံးရှုံးရတာနဲ့ ဘာထူးလဲ။ ဝင့်ထည်ထည် ဆိုတဲ့ မိန်းမကွာ လက်သီးနဲ့ သာ ဆွဲထိုးပစ်ချင်တယ်"

"ငါလည်း အဲဒါကြောင့် ဒီလိုဆုံးဖြတ်ဖြစ်တာ"

အေးခဲစွာ တစ်လုံးချင်းပြောရင်း အံ့ကြိတ်ထားမိ၏။ ယော်ကျားတစ်ယောက်ကို လူပုံအလယ်မှာ ပါးရိုက်လိုက်တာ သူမအတွက် ဘာတွေ အကျိုးအမြတ်ရသွားလို့ လဲ။

ပေါ်ပြူလာဖြစ်ချင်တာဆိုရင်လည်း အင်တာနက်ပေါ်တင်ခွင့်ရလို့ တောင် နာမည်ကောင်း အောင်လက်မှတ်မရနိုင်။

"မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးပြီလား"

"အရေးကြီးဆုံးကတော့ ဆက်ပိုင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ဝင့်ထည်ထည်မသိဖို့ပဲ"

"ငါနဲ့ ဆက်ပိုင် ဘော်ဒါတွေဆိုတော့ ဝင့်ထည်ထည်သိတယ်"

"မင်းနဲ့ ငါ သူ့ရှေ့မှာ မတွေ့ရုံပေါ့ကွာ။ အဓိကက ငါတို့ စစ်ဆင်ရေးကို ဝင့်ထည်ထည် မရိပ်မိမှ တိုက်ခိုက်ရလွယ်မှာ ဗျူဟာ အခင်းအကျင်းက မာယာတွေနဲ့ ရွေ့ရမှာ ဆိုတော့ ငါက ကျွမ်းကျင်တဲ့ အိုင်ဒီယာကွ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပိုင်နဲ့ သူ့ မိသားစုအတွက် ငါမဖြစ်ဖြစ်အောင် တုံ့ပြန်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်"

"အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုလုပ်လိုက်တယ်ဆိုပြီး တစ်သက်လုံး ဂုဏ်ယူနေမှာ ကွ၊ တူသော ဝေဒနာတွေ ခံစားရအောင် လက်တုံ့ပြန်မှ ဖြစ်မှာ ကွ၊ လာကွာ ဆက်ပိုင်ကို မင်းဝင်တွေ့မလို့ မဟုတ်လား"

"အေး သွားကြည့်ရအောင်"

ဆက်ပိုင်ရှိနေသော သီးသန့်အခန်းလေးထဲကို နှစ်ယောက်သား ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဆီးပိုက်တွေ ဒရစ်ပိုက်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဆက်ပိုင်အဖြစ်က မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း၊ စိတ်မကောင်းစရာပါ။ ဝင်းဝါသော အသားအရေက မည်းညစ်ပိန်ချိုးကျသွားလိုက်တာ၊ ရင်ထဲတောင် ဆို့နင့်စေသည်။

"ဆက်ပိုင်"

သတိရနေပြီဖြစ်သော ဆက်ပိုင်က သူ့ခေါ်သံကိုကြားပြီး မျက်ရည်ကျသည်။ လက်ကိုဆုပ်ကိုင် အားပေးလိုက်သည့်အခါ ရှိုက်သံပါ ထွက်

လာ၏။

ဝင့်ထည်ထည်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ရည်ကိုပါ စုပ်ယူ
သောက်သုံးသော ကဝေမ။

"မင်း သက်သာသလား ဆက်ပိုင်"

ဆက်ပိုင် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ မည်းပြာနေသောနှုတ်ခမ်းတွေက
ဘာစကားမှ ပြောချင်သေးပုံမပေါ်ပါ။

အောင်မင်းက ရှေ့တိုး လာပြီး

"မင်းသတင်းကိုကြားလို့ ဝသုန် အခုပဲ ရောက်လာတာကွ၊ မင်း ဘာ
မှ အားမငယ်နဲ့ ဒီနေ့ သူရောငါရော မင်းအနားမှာ ရှိနေမှာ "

"ရပါတယ် ငါ့အနားမှာ မင်းတို့ မနေပါနဲ့ ပြန်ကြပါ။ ငါဘာမှ မဖြစ်
ဘူး"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ။ မင်းအခု အသက်ဘေးက သီသီလေး လွတ်
လာတာ ဝင့်ထည်ထည်ဆိုတဲ့ မိန်းမ"

"တော် တော် မင်းတို့ ဘာမှ မပြောကြပါနဲ့ ၊ ငါဘာမှ မကြားချင်ဘူး။
အဲဒီအချိန်ကို ငါပြန်သတိမရချင်ဘူး။ ငါဘာမှ အမှတ်မရချင်လို့ မေ့ထား
ချင်လို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဒီလိုလုပ်တာ"

"ဆက်ပိုင်"

"သွားကြပါ။ ငါ့အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မနေကြပါနဲ့ မလာကြပါနဲ့
"

ဆက်ပိုင် ခါးခါးသီးသီးနှင်ထုတ်နေတာမို့ သူနဲ့ အောင်မင်းနားမလ
ည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် မတွေ့ချင်

တော့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

ထိုအချိန်မှာ နပ်စ်မလေး အနားရောက် လာပြီး

"လူနာကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်မလုပ်ကြပါနဲ့ ရှင်။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အပြင်ကို ထွက်သွားပေးကြပါ"

"ဟို ဆရာမ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း"

"ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လူနာရဲ့ ဆန္ဒကို ဦးစားပေးရမှာ မို့လို့ ပါ။ သူ ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ရင် ကျွန်မတို့ ဆေးကုသရခက်သွားပါလိမ့်မယ်"

သူတို့ မတတ်နိုင်။ အကြောက်အကန်ငြင်းခုံနေလို့ လည်း မဖြစ်တာမို့ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ရသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဝေးဝေးတော့ ထွက်မသွားဖြစ်ကြပါ။

ဘာကြောင့် ဆက်ပိုင် ဒီလိုဆက်ဆံလိုက်သည် ဆိုတာ စဉ်းစားတွေးတောနေမိကြလို့ ပင်။

"ဟင် ဆရာမလေး"

နပ်စ်မလေး မျက်နှာကောင်းစွာ ထွက်လာတော့အခန်းပေါက်ဝအနားမှာ အလျင်စလို လာမေးမိကြသည် ။

"ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာတာလဲ၊ သူ့အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တို့ အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်နေမှ ဖြစ်မှာ "

"ကျွန်မကိုလည်း အခန်းထဲမှာ မနေရဘူးဆိုပြီး မောင်းထုတ်တယ်။ ဆေးစစ်ရဦးမယ်ပြောတာလည်း လက်မခံဘူး။ လူနာကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဆရာဝန်ကြီးဆီ ကျွန်မ သွားတိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်။ ရှင်တို့ အပြင်

ကနေပဲ ခဏတော့ စောင့်ကြည့်ပေးထားပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ထားလိုက်ပါမယ်"

ဆရာမ ထွက်သွားချိန်မှာ နှစ်ယောက်သား မျက်ခုံးပင့်မိကြသည် ။
ဆက်ပိုင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

အရင်က လေသံကျယ်ကျယ်နှင့်တောင် ဆက်ပိုင်စကားမပြောဖူးပါ။
လူတစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ဖို့ နေနေသာသာ စကားပြော
ညင်သာသိမ်မွေ့လွန်းလို့ အခြောက်ဟု တောင် ဝေဖန်ခံရဖူးသည် ။

အခုတော့ ဝင့်ထည်ထည်နှင့် ပတ်သက်ဖြစ်ပျက်သမျှ စကားအဟပင်
မခံဘဲ ကြေကွဲနာကြည်းသား ရှက်ရွံ့နာကျင်နေသလား။ သူပြောသလို
မေ့ထားဖို့ အတွက် ဘာမှ မပြောချင် ဖြေချင်စိတ်မရှိတာလား။

ဘာကို ထင်မြင်ယူဆရမှန်းမသိပေ။

"ဆက်ပိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူးကွ။ ဆရာဝန်တွေ
ဆေးကျွေးမှားသွားသလား"

"မသိဘူးဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဆေးရုံတင်တာ ပြန်သတိရတော့ မျက်ရည်
တွေကျတယ်။ ပြီးတော့ ဘာကိုမှ မခံစားနိုင်သလို နဲ့ ပြန်သတိမေ့သွား
တယ်။ အခု မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပါ။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် ရှ
က်နေသလား မသိဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ဒီကောင် ဒီလိုဖြစ်နေတာ ငါတော့ မသင်္ကာဘူး။
သူ့အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်တယ် သူတစ်ခုခု လုပ်မလို့ ဖြစ်နိုင်တ
ယ်"

"ဟင်"

"သူ ဒီအနေအထားရုန်းထွက်ချင်နေတာ သေသွားရင် အေးမှာ ပဲ။
ဘာမှ မခံစားရတော့ဘူးလို့ ထူထူပူပူ မဆင်မခြင်လုပ်လို့ ဒီအနေအထား
ဖြစ်သွားရတာပဲ"

"ဟာ ဒါဆို အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရအောင်"

"အေး အော်လည်း ပေကပ်နေရုံပဲ"

တိုင်ပင်ပြီးမှ အခန်းတံခါးကို ပြန်တွန်းဖွင့် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။

"ဟာ ဆက်ပိုင် မလုပ်နဲ့ မလုပ်ရဘူး"

"ဆက်ပိုင် ဆက်ပိုင် မင်း"

နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်ပျာ တုန်လှုပ်လျက် ဆက်ပိုင် အနားပြုန်းခနဲ
အပြေးရောက်သွားကြသည်။ ။ ဆက်ပိုင်က စောင်တွေ ပုဆိုးကွင်းတွေဖြင့်
သူ့လည်ပင်းသူညှစ်၍ မတော်တရော် ကြံစည်နေတာ။

သူက ဆက်ပိုင် ပခုံးကို ဖက်၊ အောင်မင်းက ဆက်ပိုင်လက်တွေကို
ဆွဲရုန်းဖြင့် ပျာယာခတ်သွားခဲ့သည်။ ။

"ဆက်ပိုင် မင်းကွာ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ"

"မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ များကွာ ဘာကို အရှုံးပေးတာလဲ ။အ
ရှုံးပေးချင်နေရတာလဲ"

အောင်မင်းနှင့် ဝသုန် မချီတင်ကဲ အပြစ်တင်မှုကြောင့် ဆက်ပိုင်လွင်
ချုံးပွဲချင်သည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်လှုပ်ခတ်အောင် ရှိုက်ရှိုက်
ကိင်္ဂါ။

ဒုတိယအကြိမ် သေကြောင်းကြံခြင်း။

ဆက်ပိုင် ဘယ်လောက်တောင် ရှက်သွားသလဲ၊ လက်မခံနိုင်ဘူး ဆို

လျှင် အလိမ္မာသုံးငြင်းပယ်စရာ နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိနေသားနဲ့ ။
ပါးရိုက်၍ တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာန၊ သိက္ခာ၊
ချုန်းချုန်းကျ အောက်ခြေထိရောက်သွားရသည့် အခြေအနေ။

ဝင့်ထည်ထည်။

မင်းရဲ့ အရှက်၊ သိက္ခာ၊ မာန။

ငါ တစ်စစီဖြစ်အောင် ရိုက်ချိုးပြမယ်။

*****